

Hakkınızı Helal Edin

– pervane · 25 Mayıs 2012

Hepimiz sonuçta ne rütbe ne de mal olan Veysel'in tabiriyle uzun ve ince bir yola çıkmışız. Önemli olan gönül seslerimizi dile getirerek yaralı olan toplumumuzun yaralarını sarmak ve gönül seslerimizi terennüm etmektir.

İşte dostlar çıkılan bu yol zor, zor olduğu kadar meşakkatliydi. Elbette zamanın şartları gereği adımlarımızı atarken önümüz güllük gülistanlık olmayacaktı. Çünkü hepimiz birer nefis taşıyorduk. Bencilliklerimiz ve de hırslarımız limitsizdi. Bunu da son derece doğal karşılıyorum.

Ama gönül isterdi ki birbirimizi kırmadan, incitmeden yol alabilelim. Beklentilerimizi karşılayabilelim. Ama olmadı/olamadı.

Başlangıçta çok güzel hisler taşıyordum. Benim dışındaki benlere "Canlar! " diye hitap etmişim. Evet, onlar benim yüreğimde yaşayan canlardı. Kendim bu işe nasıl gönül verdiğimi bildiğim için, onların da neler çektiklerini biliyordum. Onun için kendi canımdan farksızdılar.

Ancak gel zaman, git zaman her şey değişti. Zaman nasıl bizi tarumar ettiyse, onlar da tarumar oldu. Bundan sonra kimse benim kusuruma bakmasın. Kelimelerin üstünü örtmeden gerçekleri olduğu gibi aktaracağım.

Bakın Dostlarım,

Mart ayında şeker hastalığından dolayı komaya girmişim. Şiirlerini her gün muntazaman asan bu kardeşiniz yirmi gün ara vermişti. Bu verdiğim arada sizlerden ne bir hal, ne de bir hatır geldi. Daha sonra tekrar siteye döndüm. Astığım ilk şiirim altına hastalığımı yazarken uzun süre şiir asmadığımdan dolayı sizlerden özür dilemişim. Özrüme cevap veren sadece birkaç kişiydi. Mücadeleye devam dedim ve yılmadım. Daha sonra "Adem Efiloğlu'na Mektup " isimli yazımda istemeyerek kırıdığım ya da kırıldığım dostlarıma elimi uzattım. Cevap gelmedi değil, geldi. Açıklıkla itiraf etmek gerekirse bir tek "Melahat Temur " kardeşimden istediğim cevabı aldım. Ona buradan sonsuz müteşekkirim. Ancak diğerlerini belirtmek gerekirse buradan üzüntülerimi ifade etmek isterim. Hele hele Adem kardeşimin yorumu beni ziyadesiyle üzmüş ve incitmişti. Çünkü tek taraflı düşünüyordu. Neden mi? Orada sadece benim hatamdan döndüğümü vurguluyordu. Bana yapılan hatalardan hiç de söz etmiyordu. Peki Adem kardeşim haklısın diyelim. Ben yanılsam, Allah'ını seversen söyle karşımdaki kişiler çok mu doğru!

Ve daha sonra beni çok çok inciten " Bugün Çocuk Olayım" isimli şiirime gelmek istiyorum.

Bu şiirim seçki kurulu tarafından günün hece şiiri seçilmişti. Bana soracak olursanız dostlarım o şiir hiç de seçilmeye layık değildi. Sıradan yazdığım bir şiirdi. Ama ertesi günü astığım " Çek Çekebilirsen Nefs" isimli şiirimi neredeyse burada bütün meslektaşlarıma okuttum. Eşimle de gözden geçirdik. (Hatta eşim bana bu şiiri mutlaka siteye as dedi) Meslektaşlarım " asrın şiiri " olarak nitelediler.

Bakın dostlarım " Bugün Çocuk Olayım " şiirimi bir hamlede yazıp bitirdim. Ama " Çek Çekebilirsen nefis " isimli şiirime bir gün emek verdim.

İlki 17-18 yorum alırken, bahsettiğim bu şiir hiç yorum almadı.

Neyse dostlarım bunlar küçük ayrıntılar gibi görünüyor ama esas da ayrıntılarda saklı olduğunu unutmayalım.

Ve de gelelim beni en son yıpratın davranışa;

"Muhteşem Heceler Kur " isimli bir şiir asıyorum siteye. Astığım şiir hem de üç ayaklı. Doğrusunu söylemek gerekirse üçlü ayaklı şiir yazmak her şairin harcı değildir. Ne bir takdir ne de bir kuru teşekkür. Sadece iki dostum yorumlamış. Onlara da buradan teşekkür ediyorum.

Aynı şiirimde dostlarımın şiirine yönelemediğim için özür diliyorum. " Hocam, kitap çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Durumunuzu anlayışla karşılıyoruz. " türünden teşvik edici tek bir cümle dahi yok. Evet ben söyleyeceklerimi söyledim. Enerjimi,hevesimi ve de en güzel hislerimi kaybettim dostlarım. Bundan sonra kimse yanlış anlamasın beni üzen ve de yıpratın sitelere şiir asmaktan çok, gerçekten benim yüreğimi anlayan sevgili eşime şiirlerimi okuyacağım. Tek okurum o olacak. Hakkınızı helal edin. Her şeye rağmen sizleri seviyorum. Ömer Öner